

LA IGUALTAT DE GÈNERE

De forma incorrecta de vegades s'empren els termes sexe i gènere com a sinònims, però no ho són. Quina és la diferència?

- El **sexe** fa referència a les característiques **biològiques** que distingeixen homes i dones. Aquestes diferències són de caràcter **universal**.
- El **gènere** fa referència a les diferències **socials** entre dones i homes que han estat apreses i interioritzades al llarg dels anys. Aquestes diferències canvien en funció de la **cultura** i del **moment històric**.

És important tindre clara aquesta distinció. Encara moltes i molts mestres empren expressions com “igualtat de sexes”. Reclamar igualtat de sexes seria tallar tots els genitals masculins i donar-los forma tendra i arrugada, amb un forat amb capacitat d'eixamplar-se, o enganxar un tros de carn en les vulves de les xiquetes amb capacitat de canviar la seua duresa en rebre certs estímuls. Hauríem, a més, de fer un invent per tal que els homes pogueren quedar-se embarassats i alletar les criatures. I no, no és açò el que demanem, veritat? El que reclamem és **igualtat de GÈNERE**.

I què és la igualtat de gènere?

Ara arribarem. Us conte abans, per reflexionar-hi, tres anècdotes que he viscut aquesta **última setmana**. **No fa falta anar més lluny**: situacions en què es mostren les desigualtats de gènere, creades al nostre subconscient són presents cada dia.

PRIMERA HISTÒRIA

L'altre dia vaig anar a una tenda de llenceria. Allà, una dona buscava calcetins per al seu nét.

- *Mira, quiero unos calcetines iguales que estos pero de niño.* (i jo pensava: aï, però quina diferència hi ha entre els peus d'un xiquet i una xiqueta? Encuriosida, em vaig acostar a veure què tenien aquells calcetins que no podia dur-los un xiquet. Què pujarien fins la cintura fins comprimir-li els testicles produint-li una posterior esterilitat que li impediria reproduir-se? No. El problema era més greu: una amenaçadora “puntilleta” cosida a la vora de dalt del calcetí, que convertiria qualsevol xiquet que la duguera en un potencial home afeminat o homosexual, o ambdues coses alhora!, en el pitjor dels casos)
- *Ay, pero le valen igual, que son azulitos.* – respon la dependenta, fent èmfasi en què són blaus (no rosa!); aleshores, un xiquet els pot dur.

Malgrat els intents colorteràpics de la dependenta, la clienta no cedeix; així, fa un gest de poc convenciment, alça la mà en senyal de comiat i ix de la tenda. El poder de la “puntilla” ha pogut sobre la masculinitat del blau.

SEGONA HISTÒRIA

Dos anuncis de Telecinco retransmesos un rere l'altre.

- El primer deia així: *Tienes HIJOS? COCINAS? Haces la COMPRA? Entonces tienes que conocer el blog de Margarita! Lee y comparte soluciones útiles para MADRES como tu.*

- I el segon: *Energy: la nueva televisión MASCULINA: DEPORTES, CINE, DOCUMENTALES...* (porno no?)

Quin paper se'ns atribueix ací a homes i a dones? És ben clar, no? I no són anuncis de temps de Franco, promoguts per la Sección Femenina.

TERCERA HISTÒRIA

A una exposició de classe, l'estudiant (ara mestra) interpreta com si el públic a qui s'adreçara foren xiquetes i xiquets.

- (...) *Perquè estic segura que a totes les xiquetes us agradaran més les princeses, a què sí(...)?*

Com se sent davant aquesta afirmació una xiqueta a qui no li agraden les princeses? O un xiquet a qui li agraden? Fora de lloc, totalment. Com si els seus gustos foren equivocats, erronis...

I arriba el moment de preguntar-se...

Què hi ha alguna cosa en els gens d'una xiqueta que faça que li agrade el rosa, les cuinetes, fer polseres, maquillar-se i jugar a nines?

I els xiquets? Duen algun gen que provoqe que els agrade el blau, jugar a futbol, als cotxes i ser com més bèsties millor? En les investigacions sorgides fins ara, no.

Durant molt de temps i fins fa unes dècades el problema de les dones era la nostra evident marginació de la vida pública. Ara el problema més gran que tenim és creure que hem superat el problema. El fet que els qui afirmen que està superat siguem els qui mai han mogut un dit per tal que ho estiguera, fa sospitar. I aquesta assignació sexe-gènere no només ens suposa un problema a les dones. No. Aquest "encaixonament" dins d'un gènere ens constreny a tots i totes:

- Els homes s'han de comportar com la societat demana d'ells: forts, segurs, virils... i els han d'agradar les dones.

- Les dones han de ser sensibles, submises, dolces, femenines... i els han d'agradar els homes.

Molts homes i moltes dones heterosexuales queden fora d'aquests calaixos. Totes les dones i tots els homes homosexuals queden fora d'aquests calaixos.

Per què continuem perpetuant un model en què no ens sentim còmodes? És senzill: a alguns dels sectors dominants els interessa; la resta, irreflexivament, ho reproduïm per costum, per inèrcia i perquè és més senzill aprendre a viure dins d'uns murs que esforçar-nos a botar-los.

Però com a mestres no ens podem conformar amb el camí fàcil. És la nostra responsabilitat treballar cada dia per un món en què totes i tots tinguem el nostre lloc. Hem de crear el lloc a la nostra mesura i no recrear-nos nosaltres mateixos a la mesura del lloc que altres ens marquen que hem d'ocupar.